

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce **G. M.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Navrátelem, advokátem, se sídlem v Brně, Bašty 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2005, č. j. 61 Az 190/2004 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou dne 19. 10. 2004 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu). Tvrdil, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád, dále jen „s. ř.“), a § 12 zákona o azylu. Pokud jde o důkazy k těmto svým tvrzením, odkázal na pohovory, jež s ním byly vedeny, a na obsah správního spisu.

Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl jako nedůvodnou, když shledal, že důvody uváděné žalobcem konstantně během celého správního řízení nelze podřadit podmínkám pro udělení azylu vyjmenovaným v § 12 zákona o azylu, a proto k porušení tohoto ustanovení nedošlo. Žalobcem deklarovaná snaha o legalizaci pobytu v České republice, aby zde mohl pracovat a žít se svou rodinou, a to, že jeho děti už neumějí mongolsky a nemají v zemi původu kde bydlet, nepředstavují zákonný důvod pro udělení azylu. K vytýkaným porušením správního řádu uvedl, že jsou formulována obecně a nekonkrétně, takže je vůbec přezkoumávat nelze. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí ještě dodal, že ze správního spisu nevyplývá žádné procesní pochybení žalovaného, který vyšel především ze žádosti žalobce o azyl a z podrobného pohovoru k jejím důvodům, a z takto zjištěného skutkového stavu vyvodil správné právní závěry.

Včasnou kasační stížností uplatnil stěžovatel důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné v důsledku nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Věcně tvrdil, že se soud nezabýval otázkou naplnění podmínek

pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Připustil, že jím uváděné okolnosti neodůvodňují udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak přesto bylo podle něho namíste s ohledem na jeho rodinu a okolnosti jeho případu zvažovat existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, které jsou předpokladem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně požádal, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech svého rozhodnutí a odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu, podle něhož za situace, kdy bylo aplikováno ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, takže nebylo provedeno dokazování k důvodům pro udělení azylu podle § 12, je výrok ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu nadbytečným. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 4 stanoví, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se pouze o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Z toho, co je uvedeno výše, je zřejmé, že jediný stěžovatelem formulovaný důvod spočívá v rovině právní a poprvé byl uplatněn až v kasační stížnosti. V žalobě stěžovatel absenci posouzení naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nevytýkal, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřipustnou s poukazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval.

Nejvyšší soud nad rámec rozhodovacích důvodů podotýká, že se ztotožňuje s právním názorem žalovaného pojatým do vyjádření ke kasační stížnosti, totiž že tam, kde bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o udělení azylu (§ 16 zákona o azylu), nemá výrok o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu místa.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť byla-li kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků řízení na jejich náhradu právo.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2005.

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu